

## **PRAG 9**

### **Dincolo De Margine**

Copii fiind, credem că lumea se sfârșește  
acolo unde se sfârșește privirea noastră.

Dealul dincolo de sat.

Strada dincolo de cartier.

Orizontul dincolo de mare.

Credem că hotarul coincide cu ceea ce  
cunoaștem.

Apoi creștem.

Și descoperim că marginile cele mai  
importante nu sunt geografice.

Sunt interioare.

Timp de mulți ani mi-am imaginat viața ca un  
ansamblu de teritorii accesibile.

O muncă.

O poziție.

Un obiectiv.

Un proiect.

De fiecare dată când atingeam o țintă, apărea  
alta.

De fiecare dată când treceam un hotar,  
găseam unul nou.

La început era entuziasmant.

Părea o formă de progres.

Apoi am început să observ ceva.

Nu țelurile mă transformau.

Erau trecerile.

Momentul în care părăseam terenul cunoscut  
și pășeam în ceva ce nu mai controlam.

Acolo se petreceau lucrurile importante.

Întotdeauna acolo.

Niciodată în siguranță.

Întotdeauna pe margine.

Marginea este un loc aparte.

Nu aparține trecutului.

Nu aparține viitorului.

Este o linie subțire unde certitudinile se  
termină și posibilitățile încep.

De aceea sperie.

Și de aceea este prețioasă.

Am trecut multe margini în viața mea.

Unele profesionale.

Unele personale.

Unele invizibile pentru oricine în afară de  
mine.

Ziua în care am părăsit o siguranță.

Ziua în care am acceptat o responsabilitate mai mare.

Ziua în care o boală a schimbat semnificația timpului.

Ziua în care o pierdere a schimbat semnificația iubirii.

De fiecare dată mecanismul era același.

Întâi frica.

Apoi îndoiala.

Apoi pasul.

În cele din urmă descoperirea.

Odată cu trecerea anilor am învățat că aproape toate lucrurile importante trăiesc dincolo de marginea.

Iubirea trăiește dincolo de marginea controlului.

Încrederea trăiește dincolo de marginea fricii.

Creșterea trăiește dincolo de marginea obișnuinței.

Libertatea trăiește dincolo de marginea siguranței.

Iar semnificația trăiește dincolo de marginea eului.

Asta nu înseamnă că marginea este comodă.

Nu este niciodată.

Nimeni nu trece cu adevărat un hotar interior  
fără să plătească ceva.

Trebuie să lași în urmă convingeri.

Obiceiuri.

Identități.

Versiuni depășite ale sinelui.

Fiecare transformare cere o desprindere.

Și fiecare desprindere produce o formă de  
durere.

De aceea mulți oameni preferă să rămână.

Nu pentru că ar fi slabi.

Pentru că înțeleg prețul.

Problema este că și a rămâne are un preț.

Un preț mai puțin vizibil.

Dar real.

Prețul posibilității ratate.

Al vieții netrăite.

Al întrebării fără răspuns.

Uneori m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă  
aș fi ales mai des prudența.

Probabil aș fi făcut mai puține greșeli.

Aș fi suferit mai puțin.

Aș fi riscat mai puțin.

Dar aş fi devenit o persoană diferită.

Poate mai protejată.

Cu siguranță mai puțin completă.

Pentru că de fiecare dată când trecem o margine, o parte a realității ni se arată în sfârșit.

Nu înainte.

Nu după.

Doar în timpul trecerii.

Este motivul pentru care nicio carte nu poate înlocui o experiență.

Niciun sfat nu poate înlocui o alegere.

Nicio teorie nu poate înlocui o viață trăită.

Ne putem pregăti.

Putem studia.

Putem asculta.

Dar trecerea ne revine întotdeauna nouă.

Și este o trecere solitară.

Oamenii te pot însoți până la margine.

Te pot încuraja.

Te pot sprijini.

Te pot iubi.

Dar ultimul pas aparține întotdeauna celui care îl face.

Cu timpul am început să văd marginea nu ca pe un obstacol, ci ca pe o invitație.

O invitație de a ieși din ceea ce cunoșteam deja.

De a înceta să mă definesc prin ceea ce făcusem.

De a lăsa loc pentru ceea ce încă puteam deveni.

Această conștientizare mi-a schimbat raportul cu viitorul.

Am încetat să-l consider o destinație.

Am început să-l consider un teritoriu de explorare.

Nu trebuia să-l controlez.

Trebuia să-l străbat.

Este o diferență enormă.

Pentru că controlul generează tensiune.

Explorarea generează curiozitate.

Iar curiozitatea este una dintre cele mai elegante forme de curaj.

Privind înapoi astăzi, nu-mi amintesc toate rezultatele.

Nu-mi amintesc toate cifrele.

Nu-mi amintesc toate victoriile.

În schimb îmi amintesc marginile.

Momentele în care aş fi putut da înapoi şi nu am făcut-o.

Momentele în care aş fi putut închide uşa şi am deschis-o.

Momentele în care aş fi putut alege siguranţa şi am ales posibilitatea.

Nu întotdeauna a mers bine.

Uneori am greşit.

Uneori am plătit un preţ ridicat.

Dar de fiecare dată am învăţat ceva ce nu aş fi putut învăţa rămânând pe loc.

Şi asta contează.

La sfârşitul vieţii nu suntem definiţi doar prin ceea ce am construit.

Suntem definiţi şi prin hotarele pe care am avut curajul să le trecem.

Pentru că fiecare fiinţă umană are o margine.

O linie invizibilă dincolo de care începe versiunea următoare a sinelui.

Cei mai mulţi oameni o privesc de departe.

Unii se apropie.

Puţini o trec.

Eu nu știu dacă am fost curajos.

Știu doar că de fiecare dată când viața m-a adus în fața unei margini, am încercat să nu dau înapoi.

Pentru că acolo lumea devine mai mare.

Acolo ființa umană devine mai adevărată.

Acolo povestea continuă.

Dincolo de margine.